

O floare pentru Eminescu...

Adina Speranta

Bat clopotele vremii în turla din Moldova
Trezind din amorțire un paznic secular,
Îngenuncheat la capul părintelui cu slova
Nemuritor, veghează luceafărul hoinar.

Te plânge teiul sacru cu frunza lui uscată,
De sus, privește-n lacrimi și cerul împietrit,
Sfioasă, lumea vine, prinos de judecată,
Lângă mormântu-ți simplu, de flori acoperit.

Mi-e inima pustie și-amar mă-ncearcă dorul
Și timpul ațipește pe mal de lac senin,
Comoara ta de rime mai e și-acum izvorul
Din care se adapă poporul meu latin.

Tu ai slăvit trecutul cu sfântul lui tezaur
Dând fală nemuririi strămoșilor semeți
Iar vorba ta-nverzește-n pădurile de laur
Slăvind limba română, Poet peste poeți.

Azi nici măcar durerea nu mai tresare-n liră,
Cuvinte otrăvite spre țarcuri se preling
Și te întrebi, cum, Doamne, valorile expiră
Când peste șesuri joase secunde se sting.

Coboară iar , Luceafăr al poeziei noastre,
Să dai lumină vieții din veacul ce s-a scurs,
Doar asezându-ți trupul în pat de flori albastre
Uitării-i punem capăt prin dreptul la recurs.

Cu mâna tremurândă, îți pun la cap o floare,
Iar versul e petala ce plânge-n tristul grai...
Că te-au uitat, Mărite, și cât de mult mă doare
Că năpădiră ierburi prin stelele din Rai!

15.01.2016